

V.U.: Rob Werkers
Afgiftekantoor: 1050 Brussel 5

MAART 2009

DE MOEIAL

STUDENTIJDSCRIFT VAN DE VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL - IN SAMENWERKING MET BSG, STUDIEKRING V.O. EN DIENST CULTUUR

EDITO :: DURF DENKEN

In Gent zijn het binnenkort weer rectorverkiezingen en dat gaat ook de VUB student aan! Met de 'alliantie' in het achterhoofd, is het altijd wel nuttig om te weten wat er gebeurt in het ontwikkelingsgebied tussen de Schelde & de Leie. Buiten de zittende rector, Paul Van Cauwenberghe, heeft nu ook een tweede kandidaat de handschoenen opgenomen in de strijd om het rectorchap. De protagonist van dienst, Marc Cogen, is afkomstig uit de Faculteit Rechten. Hij doceert er het vak Internationaal Publiekrecht. Alhoewel,... 'doceren' blijkt bij navraag vooral een kleurrijk eufemisme te zijn voor het ventileren/indoctrineren van een hoogst persoonlijke politieke mening die weinig of niets te maken heeft met de inhoud van het vak. Natuurlijk verstaat De Moeial als geen ander dat een oeverloos palaver over Internationale Zeeverdragen maar half zo leuk is als - een anders toch verveelde student - uit te dagen, te laten durven denken in een pittig debat! Jammer genoeg maakte de professor het net iets te bont waardoor de faculteit actie ondernam. Cogen mag enkel nog les geven onder beperkende voorwaarden...

Op zich is dit niets nieuw voor de heer Cogen. Sinds een paar jaar mag hij ook al geen les meer geven - voor gelijkaardige redenen - aan de faculteit politieke wetenschappen. Een beslissing die hij aanvocht tot bij de Raad van State, deze gaf de docent uit de Rechten echter ongelijk. Recent omschreef/verdraaide hij de situatie (in een open brief aan het Gentse studentenblad Schamper, nvdr.) als volgt; "[men] spreekt van 'ontzetting als docent' in de Faculteit Politieke en Sociale Wetenschappen. De feiten worden helaas verzwegen en verdraaid. Het is de Universiteit Gent die als gevolg van een procedure voor de Raad van State op basis van discriminatie - 'schending van het gelijkheidsbeginsel' - in 2005 een stap terug heeft moeten zetten omdat ik een vak niet meer 'mocht' doceren. Maar de Faculteit Politieke en Sociale Wetenschappen, gedomineerd door socialisten, hebben met hun automatische meerderheid in die faculteit besloten het vak uit het curriculum te verwijderen. Uw taalgebruik

'uitzetting' doet helaas teveel denken aan de uitzetting of expulsie van minderheden in Europa."

Vervang het woord 'socialisten' door het woord 'loge' en je bekomt een argumentatie die ook al opdook in de ontslagbrief van de heer Thevissen... Het enige wat we hier op redelijk eigenzinnige wijze uit kunnen concluderen is dat de heer Cogen een bloedhekel heeft aan al wat links is. Zijn hekel voor links wordt enkel geëvenaard door zijn liefde voor Israël en de US of A. Google Cogen en een neo-conservatieve wereld gaat voor je open. Zo kan je een kattebelletje terugvinden waarin hij een prachtige rechtvaardiging deduceert met betrekking tot de invasie in Irak. FOUT! Dergelijke teksten verklaren meteen ook waarom Cogen overal, maar vooral ook aan zijn 'Harvard aan de Leie', de gekste complottheorieën ontdekt. Als u in dergelijke fabeltjes gelooft dan moet u vooral op Cogen stemmen. Cogen gelooft dat hij de enige is die de Universiteit Gent kan redden uit de klauwen van een nooit verdwenen Sovjet systeem. Zijn gevoel voor zelfspot neemt hier 'Woody Allen'-esque proporties aan, want waarom zou iemand, die nauwelijks geschikt is om les te geven dan plots wel de meest geschikte rector kunnen zijn. Ach, wat verwacht u van iemand die om zijn liberaal-conservatief discours overeind te houden, keer op keer zijn andersdenkende collega's als een gevaar voor de maatschappij moet bestempelen... Mocht u zich plotseling afvragen of er geen bepaalde beweging uit de jaren '20 in Italië bestond die ook dergelijke karakteristieken bezat, dan verwijs ik u graag naar het Franse gezegde 'les extrêmes se touchent'.

Maar eerlijk is eerlijk, Marc Cogen heeft ook lessen gegeven in het Ethiopische parlement, al was het daar waarschijnlijk eenvoudiger/aangenamer werken dan aan het linkse Gentse firmament. Ook werkte Cogen samen met een heleboel ontwikkelingsorganisaties en heel kort zelfs voor de Belgische staat (FOD BZ nvdr.). De Gentse professor

heeft trouwens ook een aantal artikels geschreven met zijn Brusselse collega Smis, die aan onze VUB Internationaal Recht doceert. Maar goed, feit blijft dat de man onder andere pleit voor de ontvolking van Gaza... vanuit een zuiver maatschappelijk perspectief moet dit zeker overwogen worden... al was het maar om het idee onmiddellijk naar de vuilbak te verwijzen. Vrees dus niet beste vrienden van het geschreven woord, De Moeial is geen antisemitische koers ingeslagen. We stigmatiseren hier geen bevolkingsgroepen, of minderheden. Als rechtenstudent kan ik in deze context trouwens het belang van het werk van Jacob Israël de Haan niet genoeg onderstrepen. Zo meen ik mij onder meer te herinneren dat die zelfs in zijn meest Zionistische periode schreef dat de Arabieren Palestina niet hoefden te verlaten... de Haan heeft het evenwel met zijn leven bekocht...

Tot slot, nog even opmerken dat Cogen als individu opkomt. Daarom staat er hier bij wijze van antithese een korte beschrijving van zijn persoon. Al was het maar op de mogelijkheid te wijzen dat zo iemand misschien binnenkort de koers kan bepalen van onze Gentse alliantiepartner.

Zo ziet u dat dialectiek nog altijd bakstenen kan breken.

Piet Van de Velde

Hoofdredacteur De Moeial,

- [4] Pirates, Copyright and Art
- [7] Competitiviteit en Capitalisme
- [10] Besparingen aan de VUB
- [12] Aller retour BXL-Lubumbashi
- [14] Het foute manifest
- [16] De Moeial ft. Stanford Chapperal
- [17] Krazy Kat: beeld + taal
- [18] De Nazi en de kapster
- [19] De Duivelsblockbusters
- [20] Kortverhaal
- [21] Offscreen Film-Fest: Review
- [22] Mailboks
- [23] Prikbord
- [24] Achterflap (duh)

INHOUD

PIRATES, COPY

The development of new regulatory standards for copyright in Europe remains an ongoing process. I was recently invited to the European Parliament committee on legal affairs working group on authors' rights to discuss young peoples' perspective on digital technologies. The focus of the session was on piracy and extending copyright protection and Internet filtering policies under EU law. I attempted to frame the evolution of copyright in terms of the rising innovations in digital interaction. This article is an extension of that discussion.

It is important to first frame copyright. Copyright in economic terms is a monopoly; right holders enjoy exclusivity in distributing their product. No other individual or firm may enjoy profit from reproduction of the product (usually for a specified time period). This is a process of capturing value. Yochai Benkler simplifies the concept in his book, *The Wealth of Networks*, noting that once an intellectual work is final, a scientist or author or creator need not exert any additional effort for ensuing copies. The cost of further production is in replication and marketing. This can be seen in publishing novels, producing music, and pharmaceutical production.

Digital reproduction alters this process drastically. Copyright is designed for a system where reproductions are closely controlled. Various 'sharing' programs allow for Peer-to-Peer (P2P) exchange, the most infamous at this moment is the BitTorrent protocol. The protocol is extremely efficient in transferring large amounts of data over the Internet. Predecessors to this technology, such as Napster and LimeWire, have provided similar services.

A problem that often arises in the debate on Internet piracy is the targeting of platforms. Certainly, BitTorrents allow for the wholesale transfer of a work without proper payment. This is piracy. There is no legal latitude for individuals who engage such behavior. The issue is that BitTorrents are, as previously mentioned, extremely efficient at transferring data and are used for a host of legitimate operations. An outright ban on the protocol would impede commercial and private interaction.

The greater problem exists in the qualification of Internet piracy. Lawrence Lessig, most recently the author of *Remix: Making Art and Commerce Thrive in the Hybrid Economy*, addresses the issue of 'read-write' and 'read-only' culture. Media for the past century has been read-only. To listen to a pop song, you purchased the record for a fee or suffered through advertisements on the radio. This is a top-down manner of extracting value from cultural products. The sale of the reproduction or license creates an incentive for further production. Read-write culture manifests itself not in on-demand media, but in the ability to manipulate and recreate. This is commonly seen in mash-ups on platforms like YouTube where copyrighted video and audio are combined to critique, recreate, or simply make others laugh.

This type of activity can be characterized as piracy. Since elements of copyrighted material are used, the use without appropriate compensation may constitute a violation. However, the argument can be made that such remixing constitutes an independent "good" and that legal enforcement

RIGHT AND ART

schemes are overly draconian. An exemplar: my younger sister is hosting a video on her Facebook profile of her friends playing hockey in gym class. The video contains portions of a pop song in the background. Should my sister be held accountable for piracy of the song because she hosts the video? Should Facebook? Am I illegally viewing copyrighted content when I access the video? Many right holders, firms, and governments have determined that this is, indeed, an impermissible use of copyrighted material despite mitigating factors such as fair use.

The process of remixing is not a niche activity on the Web. As usership increases, so do the incentives for companies who innovate platforms for sharing. This is evident in the successes of Flickr, Facebook, YouTube, Blogger, as well as a host of others. Recreation is central to the digital economy. The manner by which states intervene in these patterns of exchange will be a determining factor in the future of on-line creation, production, and consumption. The EU is poised to develop such market policies.

Europe has become the forefront of a technology policy rooted in the protection of commercial interests. Most conspicuous presently is the Pirate Bay trial in Sweden, where the prominent BitTorrent tracker of same name is being prosecuted for violations of Swedish copyright law. But a quieter cousin of such action is being experimented with in several states in the EU. Filtering, a process by which Internet Service Providers can deny access to or restrict content to users, is becoming a prominent

component of proposed European IT policy. Different to the so-called "great firewalls" of China and Australia that largely focus on censorship, the proposed filters rest a great deal of authority in the hands of private entities under the direction of corporations. The climate in Europe has incubated a unique brand of policy making.

The conditions arose due to contrary dynamics in US and EU broadband markets. Over the course of the 00's, competition in US broadband markets declined drastically. Oligopoly remains the de facto state of the US market. Europe during the same period has seen increased competition in various national markets. A recent report from the European Competitive Telecommunications Association (ECTA) showed broadband connections rose 20% over 2008 to 110 million. The inverse dynamic in competition has led to decentralized policy approaches in Europe.

The US has a relatively limited number of service providers, allowing the Federal Communications Commission to regulate uniformly. The EU is more complex, balancing interests of member states, firms, stakeholders, and the internal market. This creates a sort of patchwork regulation where member states may enact policies free of a supervisory body. This allows for an environment where industry associations and lobbies are granted flexibility in pursuing different filtering policies in the member states. A recent move in France serves as a prime example of policy that overlooks new forms of interaction and creation.

The French Ministry of Culture and Communication's action regarding the Oliveness Report, "Agreement for the development and protection of cultural works and program on new networks", bypasses crucial consumer interests. The filtering policy would allow rights holders to notify Internet Service Providers of copyright violations requiring disconnection of service for those infringing. This process could not only result in the restriction of Internet service for alleged violators, but also the public promulgation of their activities. This process would be free from judicial review. The Electronic Frontier Foundation (EFF) notes that these types of policies are becoming endemic in national laws across Europe. As recently as 4 March 2009, the representative of rights holders in Ireland, the Irish Recorded Music Association, wrote to Irish ISPs demanding they adopt a similar policy banishing users from the Internet if found to be infringing content. As of the writing of this article, YouTube in the UK will end the hosting of music videos all together after negotiations with a similar industry association fell through.

The EU is seeking to harmonize a framework for content control and copyright with the appropriate technological context. The working group at parliament as well as other stakeholders in the dialogue continued to insist that music and motion picture downloading are first-order concerns in this harmonization. This reflects a relatively short-view in terms of building effective legal structures for future digital exchange. Recording and motion picture industry groups have a great influence in these deliberations, as their products are the most vulnerable. But the short-term nature of their interests compromises the ability of users to engage in read-write culture.

This does, to an extent, require that we rethink culture. No longer is culture necessarily limited to the box from which it is consumed. Blogging is a seminal phenomenon in the way content is remixed. Most blogs, in one way or another, focus on material found somewhere else on-line, oftentimes news articles or photos. To provide appropriate sourcing and greater comprehension for the reader, the blog will link the reader to the original. This allows for a sort of mutually beneficial relationship between right holder and remixer. An inverse of this can be seen in web companies like Amazon and Google who exploit user information on purchases or searches to build better recommendations for future users. There is an intuition in the "brick-and-mortar economy" that this variety of personal information ought be private. However, in digital context, there are understood trade-offs where costumers and firms may mutually benefit from these interactive dynamics.

These are the sorts of models policy makers should look to when approaching technology policy and content. Creativity and innovation have led to enormous benefit where consumers, producers, and firms are willing to be flexible with notions of privacy and exclusivity. The music industry, I fear, may not be open to such flexibility. The industry regards content protection as a nearly sacred standard and has consistently missed opportunities to capitalize on technological change. The day I spoke at Parliament, WiRED magazine ran a feature on the music industry's standoff with video game producers regarding licensing fees from music-based

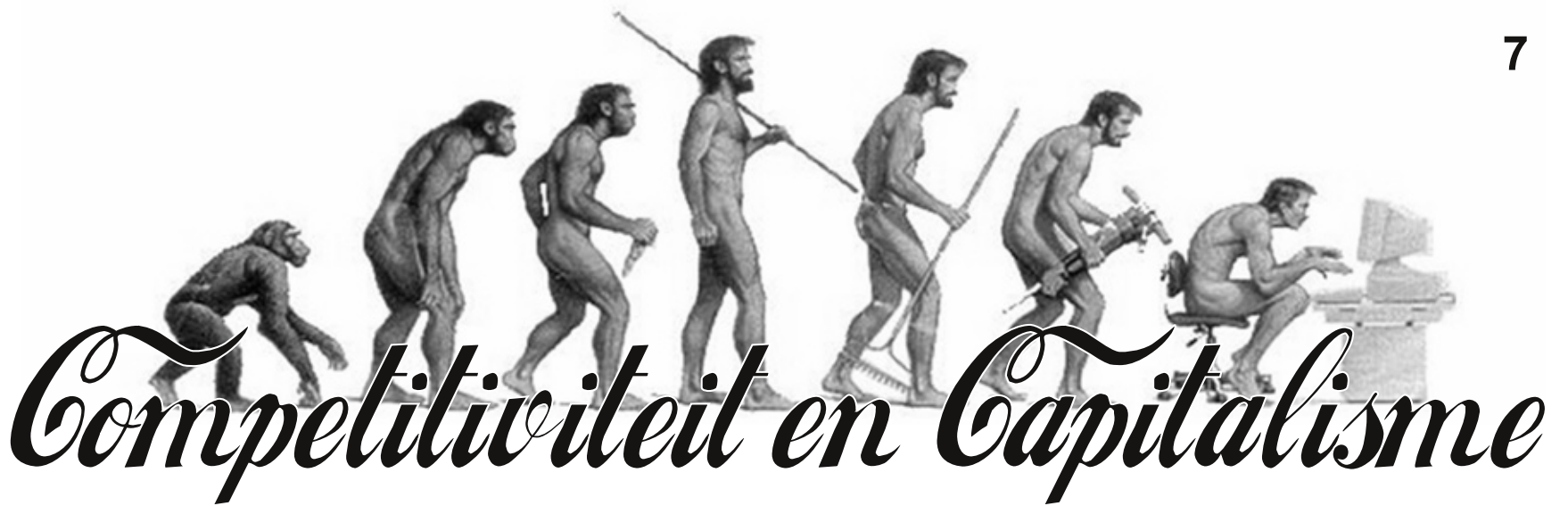
games like Guitar Hero. The article notes the willingness of the music industry to give music videos away for free in the 1980 's to MTV and Apple's denial of price control on iTunes as emblematic of the failure to adapt to horizontally integrated (multi-media) models.

Filtering policies put to the wrong ends could seriously damage the way digital markets function. General policy consensus regarding protocols like BitTorrents requires the law to remain 'platform-neutral', but leaves industries with few other targets than consumers. The indication that ISPs will be able to target and ban a user from broadband access is unprecedented. The EFF argues that this is a punishment most often reserved for extreme cases of dangerous hacking activity. Content filters (those aimed to blocking offensive content) recently implemented in Australia immediately caused controversy, rendering questionable bans on websites and a drop in the quality of broadband service. It is important that going forward the appropriate tools are used in regulating exchange on the Web.

My presentation and the follow up questions with the working group were more productive than I had anticipated. The working document setting the basis for the meeting included the assertion, both boldfaced and underlined, 'The nature of copyright must not be allowed to change as a result of technological progress.' This attitude of inflexibility, I tried to convey, is simply unrealistic. Giving examples of companies such Facebook, Flickr, and others, I highlighted the importance of flexibility to digital markets. The response was positive. The presentation of the diverse ways copyright material is being used on-line seemed to prompt a deeper variety of interests and concern among the lawmakers. This willingness to look deeper into complicating factors is encouraging. Its unique environment for Web regulation could lead to enormous consumer abuses, but the EU also has a leadership opportunity in developing new commercial standards for information society.

Policy makers should take a new angle on content issues. Instead of granting extension to the already unprecedented exclusivity held by the industry, the EU should aim to lead by writing regulation that embraces the flexibility of contemporary digital models. Acknowledging new dynamics would create opportunities for all stakeholders where reactionary policy crafted from retrograde property law may benefit only some market players. There are no simple solutions for the content industry as technology progresses into more and more interactive forms. What is certain is that they should not be allowed to unfairly leverage government policy to extract value unfairly from consumers. One hopes for leadership from the EU, especially as its global peers seem unwilling or unable to take pragmatic steps toward Internet commerce.

Competitiviteit en Capitalisme

Over wat hét kapitalisme nu precies is bestaat nog steeds discussie. Vergis u niet, de term "kapitalisme" vervangen door "economische groei", lost het vraagstuk niet op. Zelf gebruik ik dus nog altijd het woord "kapitalisme". De ideologische geladenheid van de term neem ik er maar bij, en dit omdat er eigenlijk geen echt alternatief bestaat. Wel is zowat iedereen het er over eens dat "het" bestaat. Economen, sociologen, politicologen, geschiedkundigen en onkundigen laten zich al te graag uit over dit thema; vanuit verrassende invalshoeken worden dagelijks coherente en minder coherente visies geproduceerd. Zelf wil ik het in dit artikel hebben over de competitiviteit van het kapitalisme, aanwezig in de ene definitie, afwezig in de andere. Of dit nu hét essentiële kenmerk is dat toelaat om ons huidige systeem te onderscheiden van het voorgaande, laat ik in het midden. Wel ben ik er zeker van dat de dimensie, aard en omvang van de "competitiviteit" andere vormen heeft aangenomen en drastisch verschilt van die in voorgaande systemen.

In de tijd dat mannen nog Mannen waren en vrouwen Vrouwen...

Kleuters, pubers en mannen. Ze zijn er allemaal even gek van: de eerste zijn. Het (niet-)materiële genot dat hieruit wordt gehaald is blijkbaar groot genoeg om wedstrijden allerhande - hoe gekker, hoe liever - te organiseren. Mensen kijken toe, en de winnaar krijgt een prijs - hij is voor een dag de snelste, de beste, of de slimste mens ter wereld. Het motief achter al deze wedstrijden is waarschijnlijk terug te vinden in lang vergane samenlevingsvormen, toen de mens nog dier was, en nog volop mens aan het worden was. Het gaar hier over de jagers-verzamelaarsamenlevingen. Vergeet niet dat de

mens langer jager-verzamelaar geweest dan landbouwer of kapitalist en dat dit nog altijd invloed heeft op wie we zijn.

In de jager-verzamelaarsamenleving was de mens nog een echt dier, opeten of opgegeten worden. Een vrij loos dier: niet sterk of snel, niet groot of klein; wel pienter, maar daarom niet beter dan een olifant of een pantoffeldiertje. Alleen de sterksten waren het ruige bestaan van enkele decennia waard, natuurlijke selectie vierde hoogtij. In dit systeem was het heel logisch om heel competitief te zijn. De beste jager kreeg de mooiste vrouw, die hem het de meeste kans op gezonde nakomelingen gaf en andersom gold net hetzelfde. De enige bestaansreden van de mens was zich voortplanten en een evenwicht behouden met zijn omgeving, indien het evenwicht verbroken werd kon dit hinderlijke gevolgen hebben. De mens werd toen, mijns inziens, niet gedreven door rationaliteit of emotionaliteit.

En toen ging het mis...

De mens hield eigenlijk op met dier te zijn toen die in grote mate overschakelde op landbouw. De mens werd toen een dier in een bijzondere context. Door een heel gekke wending van de evolutie - tot de dag van vandaag niet echt te verklaren - besloot één diersoort (de mens) om in een langzaam proces over te stappen in een evenwichtsversturende activiteit. Door relatief meer te werken kon men relatief meer oogsten, dit wel ten koste van de zekerheid die men bij het jagen en verzamelen had en ten laste van het milieu. Jagers-verzamelaars liepen (en lopen) minder risico op hongersnood en schaarste, doordat men een breder voedsel-pallet hebben.

Deze overstap was, in mijn ogen, fataal. De mens stapte uit het stramien waarin hij voordien had

geleefd, en eigenlijk had moeten blijven leven. Vanaf dat moment ontstonden de eerste ongelijkheidsrelaties, elites allerhande wisten zich te onderscheiden van... de rest. De brute zeer zichtbare competitiviteit kreeg een ietwat meer onderhuidse vorm. Natuurlijke selectie hield op te bestaan. Iemand die zonder been wordt geboren kan vandaag de dag perfect een succesvol leven uitbouwen, hij kan zich voortplanten en (minder sterke) nakomelingen op aarde zetten. Natuurlijk bestaan er wel nog overblijfselen van de natuurlijke selectie: de mannen die ietwat meer alfa zijn kunnen relatief gezien gemakkelijker een aantrekkelijke (lees: gezonde) vrouw bemachtigen. Maar ook dit fenomeen lijkt minder nadrukkelijk te zijn geworden.

Vanaf dat landbouw werd uitgevonden - op verschillende plekken op zelfstandige wijze, konden samenlevingen verschillende wegen op gaan. Men kijke naar Europa, China en Midden-Amerika rond het jaar 1000 van onze tijdrekening. Sociale, politieke, economische en religieuze elites hadden zich op verschillende manieren weten te ontwikkelen en op te werken. Toen bestond er een verscheidenheid aan productie-systemen, waar ook competitiviteit in meer of mindere mate een rol speelde. Veeleer werd er geproduceerd voor de elite. De dag dat de landbouw doorbrak, begon kennis exponentieel toe te nemen, hier kom ik later op terug.

Over het algemeen lijkt deze verbeteringsdrang zeer menselijk te zijn, wel heeft dit vandaag andere vormen aangenomen. Vroeger kwam dit in mindere mate voor en was het geen hoeksteen van bepaalde economische systemen. Waarom zouden bepaalde volkeren, die tot de dag van vandaag geen exponentiële innovatiegolven hebben doorgemaakt, hier trouwens aan meedoen? Indianenstammen in het

Amazonewoud hebben alles wat ze nodig hebben om te (over)leven, uiteraard zou bijvoorbeeld het gebruik van metalen voorwerpen bepaalde aspecten van het leven vergemakkelijken, maar dat is niet de essentie.

De verschillende niveaus

Competitiviteit valt te onderscheiden op verschillende niveaus, in onze huidige samenleving. Van mens tot de platte commercie: the sky is the limit, maar ook je bank en bankrekening. Centrale elementen binnen onze huidige kapitalistische economie zijn - mag ik ze zo noemen? - de kapitalisten. Opgeleid aan instellingen zoals de onze worden zij in een competitieve wereld gesmeten. Bedrijven eten elkaar op en je moet er vechten om hogerop te geraken. Klinkt als Darwin, niet? Het is een wereld die overheerst wordt door begrippen als "input", "output", "performance", "challenge" en "opportunity". Bedrijven selecteren en nemen enkel de besten aan. Een zeer rationele keuze. Het verklaart meteen ook de ambitie, de competitie van de gewone mens zelfs op het laagste maatschappelijke niveau. Succes lijkt de plaats in te nemen van de oude jagerskwaliteiten.

Dit mechanisme ontplooit zich uiteraard ook op hogere niveaus. Tussen bedrijven, kleine, grote en zelfs tussen hele naties (cf. politiek-economische ruimte). Competitie is er hard voelbaar en manifesteert zich op verschillende manieren. Het speelterrein is de markt. Binnen deze markt ageren bedrijven op een competitieve wijze. Fusioneren, kartelafspraken maken, bankroet gaan: het kan allemaal.

De ietwat ongecontroleerde competitiviteit waar we nu getuige van zijn kan zowel zeer nuttige als volstrekt onbelangrijke gevolgen hebben. Concurrentie-slagen hebben bijvoorbeeld prijsdalingen voor de consument tot gevolg. Andere rechtstreekse gevolgen kunnen bijvoorbeeld zijn dat bepaalde bedrijven andere uit de markt concurreren. Creative destruction heet dat dan, of was het de wil van de consument? De vraag die ik wil stellen blijft echter dezelfde, moet alles steeds het beste zijn en moeten we steeds het beste willen?

Niet per se. Dit lijkt mij een overblijfsel te zijn van een dierlijk trekje dat we in ons hebben, maar als rationele wezens (in een helemaal niet dierlijke of natuurlijke omgeving) zouden we ook moeten weten dat iets minder goed relatief gezien ook een goede optie is. Hypothetisch

gezien zouden we dit kunnen voorstellen: als we minder competitief ingesteld zouden zijn, zouden veranderingen zich wellicht trager voordoen. Op zich zou het niet zo erg zijn, als alles wat trager zou voort kabbelen. Een goed voorbeeld hiervan is de exponentiële toename van kennis. Dit is een proces dat lang geleden in gang werd gezet en tot de dag van vandaag door werkt. Nu betaalt men zelfs wetenschappers allerhande om onderzoek te verrichten, je kan het niet gek genoeg bedenken.

De politiek-economische ruimte

Sommige politiek-economische uitspraken blijven altijd verbazen. Ook aan onze instelling, zijn er mensen - proffen en studenten - die beweren dat McCain een betere optie geweest was voor Europa. Dit, omdat hij meer dan Obama voor vrijhandel te vinden zou zijn. Echter, feit blijft dat men als maatschappelijk geëngageerd individu eigenlijk pro Obama moet zijn, ook al is men voorstander van de vrije markt. Afgezien het feit dat staatsinmenging in de economie slechts een tijds- en contextgebonden fenomeen is (dixit prof. Rik Coolsaet), is het helemaal niet slechter met Europa gesteld omdat Obama te "protectionistisch" te werk zou gaan, en in de toekomst zal dit wellicht niet veranderen.

Op dezelfde golflengte ligt tevens het economische beleid van de VS - symbool van de liberale democratie, en dat al 30 jaar lang. Ik heb het voornamelijk over het (met geweld) vrijmaken van Aziatische en Latijns-Amerikaanse markten. Dit proces is tot vandaag bezig, voornamelijk door middel van vrijhandelsverdragen. Wellicht zal dit proces wat afremmen, gezien de huidige economische

conjunctuur en de socialistische regeringen in Latijns-Amerika. Het vrijmaken van deze markten heeft verschillende gevolgen gehad. Eerst en vooral worden zulke voorstellen, om mee te springen in het vrijhandelsbootje, in de VS warm onthaald omdat de grotere bedrijven dan gemakkelijker kunnen groeien en hun afzetmarkt aanzienlijk kunnen vergroten. Deze voorstellen worden ook door de elites ter plaatse warm onthaald, omdat hun bedrijven hier ook baat bij hebben. Op het laagste niveau, bij de "massa", heeft dit op korte termijn sterke gevolgen. (Descriptieve economische theorieën schieten in dit opzicht tekort, prescriptieve theorieën daarentegen hebben nog wat oog voor de mens. De tweede reeks theorieën zouden rationeler moeten lijken, het zou immers "beter" moeten zijn een goed mens te zijn in plaats van gewoon hebberig.) Elites, die voor de vrijhandel pleiten, zijn echter een minderheid. Een minderheid die, volgens de VS toch, steeds democratisch verkozen raakt. Nu men sinds kort op echte vrije verkiezingen kan terugblikken, ziet men zeer duidelijk dat slechts uitzonderlijk landen in handen van een rechts VS-gezinde elites blijven (ik denk aan Colombia, waar Uribe de FARC min of meer succesvol wist te bestrijden).

Bush planting a tree

Deze competitiviteit kent duidelijk nog geen grenzen, noch politiek, noch economisch. De nieuwste tendens valt overal te bespeuren, maar het duidelijkst in magazines als Time, Newsweek en The Economist. Nu gaat het kapitalisme, en bijgevolg de competitiviteit ervan, zich toeleggen op het laatste ongeschonden gebied, dat niet gespaard was gebleven van de desastreuze impact, maar wel van het commercialiseren ervan: het milieu. Dit zal in de toekomst een product worden. Niet alleen omdat de menselijke schade aan het milieu te groot is, en we ons natuurlijk niet schuldig willen voelen, maar ook omdat men hier veel geld kan rapen. De advertenties in bovengenoemde magazines laten zien wat er aan het veranderen is "save the planet! invest in our company". Tekenend waren de foto's van de laatste G8 top, waar Bush en Merkel naast elkaar een boom aan het planten waren, Bush was duidelijk beter in vorm die dag. Het consumeren van het milieu kan de menselijke hebberigheid niet beter illustreren.

Jeroen Derkinderen

**WE STILL WANT YOU TO WRITE 4 US
REDACTIEVERGADERING
EVERY WOENSDAG 8 PM
TRIOMPHLAAN 62 BOVENSTE BEL**

Besparingen aan de VUB, Heeft er nog iemand 6,5 miljoen...

De broeksriem ligt klaar in het bureau van rector De Knop, want er moet voor ongeveer 6,5 miljoen bespaard worden. De oorzaken van deze besparingen kunnen we vinden in het werk van het duo Van den Bossche – Oosterlinck, die het academische landschap vorig jaar drastisch probeerden te hertekenen in hun beeltenis, en de huidige economische crisis.

De academische overheid reageerde recentelijk door een plan op te stellen om de "overtollige" uitgaven weg te knippen. Alleen verwoorden ze het zelf niet zo. In de hogere regionen wordt er gesproken over de terugkeer naar de core-business. Met andere woorden: geld zoeken bij generatiestudenten & onderzoek. Zoals trouwens gestipuleerd wordt in de bevindingen van de Commissie Soete. In de wandelgangen van het rectoraat wordt er gefluisterd dat het de tol is voor het stilzwijgen in diezelfde Commissie Soete, waar de tandem Gent-Leuven (oftewel Van den Bossche – Oosterlinck) eigenlijk over Brussel heen walste. Van den Bossche heeft zelf nooit een publiek geheim gemaakt van het feit dat hij de VUB en in extenso alle Brusselse hoger onderwijsinstellingen, liever kwijt dan rijk was. Oud-rector van de katholieke universiteit Leuven, Oosterlinck, heeft dan weer Leuvense belangen te verdedigen, ook in Brussel. Met de

annexatie van de HUB heeft Leuven sinds 2008 een universitaire voorpost in de regio Brussel. Het gevolg hiervan is dat de VUB er een directe (Leuvense) concurrent heeft bij gekregen. Het lijkt er hoe langer hoe meer op dat de passieve tactiek die de VUB tijdens de onderhandelingen

Er wordt in het gebouw M nu langzaam maar zeker nagedacht over hoe het begrip corebusiness ingevuld kan worden.

hanteerde, in het eigen nadeel begint te spelen. De noodzakelijkheid van de vooropgestelde besparingen is in deze logica een ontegensprekelijk feit geworden.

De redenering, dat men beter een harde positie had gekozen tijdens de onderhandelingen, wordt van hoger af telkens weerlegd met de opmerking dat de er weinig politieke steun is voor het Brusselse verhaal. De VUB kan volgens sommigen op maar weinig politieke steun en sympathie rekenen. Op het eerste gezicht lijkt deze redenering correct: Brussel is en blijft in de ogen van de Vlaamse politicus een Franstalig bastion. Er zijn weinig potentiële stemmen te

rapen. Merkwaardig is wel dat onze minister van Buitenlandse Zaken, Karel De Gucht, toch ook een docent is aan deze universiteit. Alsof dhr. De Gucht, als politiek zwaargewicht, zo veel rekening dient te houden met de belangen van Berlare. De man kan zich perfect engageren voor

zijn eigen universiteit. Op zijn online VUB-profiel beschrijft hij zichzelf als: "Een man die stelling durft nemen... die opvalt door een in diplomatieke kringen ongebruikelijke vrijmoedigheid." Als we zijn mening over Centraal Afrika, en in het bijzonder Congo, onder de loep nemen dan kunnen we deze "ongebruikelijke vrijmoedigheid" niet ontkennen. Toch merken we dat, zeker wanneer het over de VUB gaat, het de

laatste jaren oorverdovend stil blijft uit het kamp De Gucht. Spijtig, want zijn passage in de Leuvense studentenkrant Veto van 2002, kon toch tellen als een duidelijk statement. Feit is dat wanneer we de vergelijking maken met wat de Godfathers van Gent en Leuven doen voor hun universiteiten, de behandeling van de VUB-aanleiding geeft tot een licht Calimero-gevoel.

Er wordt in het gebouw M nu langzaam maar zeker nagedacht over hoe het begrip corebusiness ingevuld kan worden. Zoals hoger al vermeld staat, zijn het volgens minister Vandenbroucke de generatiestudenten en het onderzoek die de core-business uitmaken van een

moderne universiteit. Een moderne universiteit moet zijn pijlen richten op de generatiestudenten (studenten die zich voor de eerste maal inschrijven in het hoger onderwijs, meteen na het beëindigen van het middelbaar onderwijs). Tegelijk mag een dergelijke moderne universiteit het academische onderzoek niet verwaarlozen. Onderzoek verwijst in deze context naar de concrete "output" die het academische personeel genereert in allerlei professionele vakbladen. Het idee achter de hele redenering is dat enkel door terug te keren naar de "core-business" de Vlaamse universiteiten competitief kunnen meespelen met de grotere spelers op het internationale toneel. Het directe perverse gevolg hiervan is dat het bildungseffect in zake onderwijs verloren gaat. Onderzoek en onderwijs sluiten elkaar – zeker op kleinere universiteiten – uit. Professoren kunnen niet tegelijk publiceren en doceren. Alleen voldoende grote instellingen kunnen aan de kwalitatieve en kwantitatieve normen, vooropgesteld in de bevindingen van de commissie Soete, voldoen. Het gevolg hiervan is dat er een aantal richtingen op een zogenaamde zwarte lijst komen te staan. Dergelijke afstudeerrichtingen zijn op termijn gedoemd om te verdwijnen. Voor de VUB betekent dit dat de positieve wetenschappen (Bio-ingenieur, Fysica...) maar ook een aantal richtingen in de humane wetenschappen (Moraalwetenschappen, Kunstwetenschappen/Archeologie) op de helling staan.

Ook de voorzieningen die de universiteit ten voordele van zijn studenten aanbied behoren in feite niet tot de core-business. Deze dreigen dan ook ingekrimpt te worden of zelfs helemaal te verdwijnen. Zo sneuvelde al eerder de gratis VUB-cursussen voor het eerste bachelorjaar. Ook binnen de culturele cel van de universiteit is er paniek ontstaan, na het verliezen van een broodnodige subsidie voor het Kulturkaffee. De discussie over wat haalbaar en noodzakelijk is, dringt zich met de dag meer en meer op. Interne evaluatie gesprekken worden – tijdens dit eigenste schrijven – dan ook opgestart.

De samenwerkingsakkoorden werden uiteindelijk gesloten om de VUB meer ademruimte te geven. Langs de ene kant; een associatie, met onze Brusselse partner, de Erasmus Hogeschool. Langs de andere; een alliantie met de universiteit Gent. De associatie met onze Erasmus Hogeschool is voordelig als je kijkt naar de rekrutering binnen dezelfde regio. De diversiteit van de verschillende opleiding is mooi meegenomen, ook de mogelijkheid dat

Erasmusstudenten hun masters aan de VUB afmaken (en zo ook nog financiering opleveren voor de VUB) is een pluspunt. Helaas moeten wij opmerken dat de HUB persoonlijke brieven stuurt aan pas afgestudeerden, terwijl de VUB de andere kant opkijkt. Resultaat: de doorstroom naar de campus Etterbeek wordt met andere woorden niet gemaximaliseerd. Sinds vorig jaar is het samenwerkingsakkoord met de Universiteit Gent ook omgebogen tot een heuse 'alliantie'. De inkleuring van de alliantie is niet altijd even duidelijk en is vatbaar voor persoonlijke

In de wandelgangen van het rectoraat wordt er gefluisterd dat het de tol is voor het stilzwijgen in diezelfde Commissie Soete, waar de tandem Gent-Leuven (oftewel Van den Bossche – Oosterlinck) eigenlijk over Brussel heen walste.

interpretatie. Maar ook Gent is bezig met besparingen, of dat gevoel krijg je toch als je de containers bekijkt die de nieuwe universitaire studentenkoten dienen voor te stellen. Of hoe ineens de koten op de campus Etterbeek op kleine Zonnepaleizen lijken, zelfs met hun lekkende kranen. Maar ook donderwolven hangen boven de studentenkoten van de campus Etterbeek. In de onderste la van het bureau van De Knop ligt al langer een plan voor een heuse publiek private samenwerking op het gebied van studentenhuisvesting.

Maar deze alliantie klinkt beter, dan ze op papier oogt. Feit is dat het tweemaal aanbieden van dezelfde afstudeerrichting, in het woordenboek van de Commissie Soete, gelijk staat met 'dubbel werk'. De oplossing is het inrichten van bachelors in Brussel waar enkel in Gent een masteropleiding van bestaat. Gezamenlijke opleidingen; waarbij de student die zich inschrijft in Brussel, één dag in de week in Brussel les krijgt en alle andere dagen in Gent zijn ook een mogelijkheid. Of moet er gezocht worden naar "neutrale" grond, zoals dat nu al gedaan wordt voor sommige Master na Master opleidingen? Het Gentse verhaal wordt vaak omschreven als één dat met aandacht zal moeten gevolgd worden, al was het maar omdat er binnenkort rectorverkiezingen aan zitten te komen. Voor Brussel betekent dit dat er nieuwe mensen aan de onderhandelingstafel zullen aanschuiven, mensen met misschien nog andere beelden over wat een alliantie zou kunnen betekenen.

Begin van dit academiejaar lanceerde rector Paul De Knop ook het idee van de University of

Brussels. Deze universiteit zou een samenwerkingsverband worden tussen een aantal instellingen van het hoger onderwijs, die samen richtingen in het Engels zouden aanbieden. De Knop benadrukt graag de rol van de Brussel, niet enkel hoofdstad van België, maar ook hoofdstad van Europa en smeltkroes van verschillende culturen. Anders gezegd, in deze logica is Brussel het "unique selling point". Hier plakt natuurlijk ook een kostprijs aan vast, want bij het oprichten van leerstoelen zijn er ook lonen en onderzoekssubsidies gemeoid. Het geld zal dus moeten komen van de partners die deze universiteit moeten oprichten, en kan misschien impliceren dat de 6,5 miljoen euro slechts een eerste stap zijn in een groter plan om deze investeringen te kunnen financieren. Vergeten we natuurlijk niet dat deze University of Brussels ook een gebouw nodig heeft dat niet gratis uit de lucht zal komen vallen. Waar dit gebouw moet komen is voorlopig ook nog een open vraagstuk. In de legenda van het grondplan van de campus Etterbeek is alvast nog plaats voor een gebouw A, H of zelfs O...

Feit is dat de University of Brussels er komt, alleen bestaat er nog altijd onduidelijkheid over de rol die deze universiteit zal spelen. Twee mogelijkheden bieden zich aan. De eerste zou inhouden dat het een 'onafhankelijke' universiteit wordt. De tweede mogelijkheid houdt in dat het een universiteit binnen een universiteit wordt. Hoe dan ook zal de economische input groot zijn en de participerende universiteiten zullen diep in hun buidel naar fondsen mogen tasten. De verdere evoluties van deze universiteit zijn ook onderhevig aan de economische conjunctuur. Daarom wordt er ook gepleit om de keuzes, goed te overdenken, zowel in samenspraak het Brussels academische landschap als met de studenten. Een proportionaliteitstoets is hier zeker op zijn plaats. Een toets die zowel rekening houdt met wat noodzakelijkerwijs gebeuren moet, als met een langetermijnperspectief, en daar hoeft je nog niet SO SMART voor te zijn...

Piet Van de Velde

ALLER RETOUR

Zoals jullie in een vorige Moeial hebben kunnen lezen, organiseerde UCOS dit academiejaar een educatieve studentenreis naar Lubumbashi, DR Congo. De 10 studenten die geselecteerd werden, hebben, na enkele voorbereidende weekends in het eerste semester, een kleine 2 weken rondgelopen op Congolese bodem. Ze hebben er kennis gemaakt met 10 van hun Lushois collega's en samen met hen een heleboel projecten van universitaire ontwikkelingssamenwerking en ngo's bezocht. Sinds 16 februari zijn ze, een rugzak vol ervaringen, vriendschapsbanden, indrukken, verhalen,... rijker terug in België. Bij deze gunnen we jullie een blik in hun overvolle rugzak...

Interview door Karel Deneckere

Wat waren jullie motivaties om deel te nemen aan het project? Waarom wilden jullie mee naar Congo?

Samuel Lietaer: "Afrika heeft me altijd al aangestaan. Afrika is een continent waarover we veel lezen, maar dan telkens in een specifieke oorlogscontext, dus eerder negatief, ofwel het Afrika van de dieren. Safari's en dergelijke. Lubumbashi leek zo... echt Afrika. Lubumbashi leek een heel speciale regio. Het leek wel eens interessant om het echte Afrika te zien en niet zomaar de cliché-beelden. Het is onbekend en het onbekende trekt me aan."

Evelyne Malfliet: "Ik sluit me daar volledig bij aan. Ik wilde ook meegaan op reis. Waarom? Omdat je Afrika alleen maar kent van op tv. Zo zijn er eigenlijk twee Afrika's. ik wilde graag eens het echte Afrika eens zien, en dan vooral Congo, omdat de band met België nog steeds heel groot is. De fascinatie voor Afrika heb ik wellicht ook meegekregen van mijn ouders."

De reis was in het kader van interuniversitaire uitwisseling en was dus educatief van opzet. Welk project sprak jullie het meest aan en waarom?

Evelyne: "Voor mij was dat de ferme Jacaranda. Ik vond het heel goed om te zien dat straatkinderen van de straat werden gehaald en vervolgens werden ingezet in projecten voor visserij en landbouw, om die terug in de maatschappij te integreren. Dat heeft me toch wel sterk aangesproken."

Samuel: "Ik vind uhm... bij mij ging het eerder om het CEDemol (Centre d'excellence pour la démocratie locale, nvdr.), omdat dát echt een interuniversitair project is. Ook omdat mijn promotor, professor Gorus, erachter zit. Zonder Belgisch geld zou dit CEDemol nooit hebben bestaan. Ze leveren echt interessant werk en heel belangrijk primair bronnenwerk. En het past binnen het kader van mijn thesis, waardoor het met extra aansprak. Hun resultaten vind ik echt opmerkelijk, ondanks hun tekort aan middelen, zoals boeken en dergelijke."

Hoe gaan ze concreet te werk?

Samuel: "Wel, ze gaan dus echt in de brousse, in de kleine dorpjes en dan kijken ze hoe de administratie er zo vorm vindt. Dit doen ze ook in heel andere contexten, zoals in de grootsteden. De mensen gaan heel creatief om met democratie. Deze creativiteit rapporteren ze en brengen ze in kaart. Ze proberen ook het traditioneel Afrikaanse aspect erin te behouden. Tenslotte is democratie door het Westen ingevoerd. Zelfs de huidige grondwet is mede door Belgische juristen opgesteld. Het CEDemol gaat na hoe de democratische waarden en de grondwet tot in de brousse kunnen doordringen en hoe men ze dat ginder interpreteren. Dat zorgt vaak voor een typische Afrikaanse touch. Dankzij die mensen kan een nieuwe soort democratie ontwikkeld worden, die kan functioneren in de Afrikaanse samenleving."

Jullie werden tijdens de projecten vergezeld door tien studenten van de UNILU, de universiteit van Lubumbashi. Hoe verliepen de contacten?

Samuel: "Ik vond het onmiddellijk heel goed eigenlijk. Vanaf het begin zijn we heel warm ontvangen. Door liedjes, handjes geschud, mekaar voorgesteld. In de bus was iedereen direct aan de praat geraakt met Congolezen. Er was geen kilte of afstandelijkheid."

Evelyne: "Ik vond het wel een aanpassing. Het was heel leuk van in het begin, maar je moet er wel inkomen. Je gaat er wel van uit dat universiteitsstudenten misschien ook wel wat meer westers waren, qua waarden. Toch merkte ik vanaf het begin veel verschillen. Alle, ik bedoel dit niet slecht, maar ik moest me echt wel aanpassen, van denkwijze veranderen en me proberen te verplaatsen in hun leefwereld. Dat vond ik wel een aanpassing. Maar na een paar dagen ging dat wel beter."

R BXL-LUBUMBASHI!

Zijn er een aantal concrete voorbeelden waarover je kan zeggen dat het toen wat moeilijker was om te weten hoe te reageren? Een lastige vraag die men je stelde, bijvoorbeeld?

Evelyne: "Het grootste verschil met ons is dat ze heel directe vragen stellen, maar jijzelf moet soms een heel kader schetsen om je antwoord duidelijk te maken. ...Misschien lag de moeilijkheid soms ook wel bij m'n gebrekkige Frans." (lacht)

Nog iets aan toe te voegen, Sam?

Samuel: "Ja, de taboe's, af en toe. We konden wel heel gemakkelijk overweg met hen. En na een paar dagen konden we wel een aantal onderwerpen aansnijden die wat gevoeliger liggen, zoals de positie van de vrouw, het koloniale verleden van België. Daar is het toch belangrijk goed te nuanceren."

Evelyne: "Ja, of geloof. Godsdienst is ook echt ook een punt waar je moet nuanceren."

Samuel: "Ik vond toch wel dat ze heel tolerant waren."

Evelyne: "Zo heel open naar ons. Want ja, 'we willen echt wel weten hoe jullie leven'. Ze waren heel nieuwsgierig."

Samuel: "Ze waren ook helemaal niet reactionair tegenover onze antwoorden. Ze waren ook niet compleet versteld en dat was wel verwonderlijk. Ik had verwacht dat ze meer gesloten zouden blijven of amper zouden luisteren en bij hun ideeën blijven."

Evelyne: "Ja, dat dacht ik ook."

Samuel: "Bon, ze blijven hun ideeën behouden, maar ze hebben wel begrip voor wat wij..."

Evelyne: "Ja, ze weten dat er ook andere opvattingen bestaan."

Wat is nu voor jullie de eindconclusie? Waarom zouden jullie anderen aanraden zich in te schrijven voor het project?

Samuel: "Omdat het een enorme verrijking is. Het opent echt je visie op de wereld."

Evelyne: "Je krijgt ook wel inzicht in de geschiedenis van ons eigen land. Ik wist niet dat de relatie tussen Congo en België nog zo sterk was."

En grootste mee- en tegenvallers?

Samuel: "Meevallers... ik zou zeggen dat het contact heel goed was, ook met de Belgische deelnemers onderling. En het zijn ook schitterende begeleiders. Dat maakt ook veel. Dit was ook bevorderlijk voor het contact met de Congolezen. Bovendien was het programma goed gevuld. Er waren geen dode momenten. Het was trouwens heel verscheiden. Voila! Tegenvallers zijn eigenlijk moeilijk te vinden. Van mijn kant tenminste."

Evelyne: "Ja, bij mij ook niet. Het is enkel maar aan te raden. Het was super leuk."

Wil je meer te weten komen over dit project? Kom dan zeker naar de getuigenissenavond die de deelnemers organiseren op donderdag 2 april vanaf 19u in de STOA. Vanaf einde maart zal je via de website www.studentzoektwereld.be ook een impressie kunnen krijgen van hun avonturen. UCOS organiseert dit educatief traject met studentenreis naar Lubumbashi volgend jaar opnieuw. Meer info zal vanaf einde maart beschikbaar zijn via www.studentzoektwereld.be. Nu al vragen? Neem gerust contact op met guy.capals@ucos.be.

MANIFEST

Een dialectisch spel zonder participatie, een Kultur herleid tot spel, waar de speler tot toeschouwer verwordt. Als J.H. Fichte heroïsch 'Ik' uitschreeuwte, tieren wij: 'Kill Yr. Idols'.

De discussie over de identiteit en de rationaliteit, die het menselijke ego gezegd vormt, is ook een dogma dat iets te lichtvaardig wordt overgenomen. De menselijke conditionering wordt te vaak over het hoofd gezien. Het is dus met andere woorden onmogelijk geworden dat er een redelijke en rationele keuze gemaakt wordt, omdat de keuzes over samenleven binnen de samenleving moeten worden genomen. Er kan dus geen arfstand worden genomen van de samenleving. Men kan zich niet buiten onmiddellijke context plaatsen om over te gaan naar de originele positie^[1]; zonder direct gemarginaliseerd te worden. De samenleving wordt geconditioneerd door de massa-ervaring, die het spektakel laten primieren op de authentieke belevenis. Dit heeft twee gevolgen: een warenfetisjisme^[2], welke de sociale relaties ondergeschikt maakt aan de consument, klantvriendelijk worden we gereduceerd tot goederen. Het ondermijnen van de kritische geest van de mens. De wijsuiting verdwijnt dus uit het sociaal contract door de invoer van het spektakel. Uiteindelijk blijft er dus de wijsuiting van één partij over en verkrijgt men een quasi-contract in de juridische zin van het woord. Dit zal natuurlijk een effect hebben op de verdeling van de schaarse goederen en op deze manier geen 'justice as fairness' bestaan in de vorm omschreven door Rawls.

De samenleving zal zijn maatschappelijk contract moeten sluiten binnen in de samenleving, rekening houdend met de problemen van identitaire sociale relaties. Door dit te bewerkstelligen moet er telkens rekening gehouden worden met de meest democratische oplossing. De 'volonté general' van het Verlichtingsdenken moet gerevitaliseerd worden

**De esthetische
schoonheid wordt
gedomineerd door de
illusie van perfectie...**

en gekoppeld worden aan een existentiële perceptie van identiteit en vrijheid door de maatschappij zelf. Er is nood aan een grotere directe democratische vrijheid, een die ontstaat uit het ontmantelen van het spektakel en diens opgelegde waarde en normen. Het terugwinnen van de kritische geest, die gebaseerd is op onderlinge solidariteit tussen individuen is zowel voorwaarde als doel.

Het populistisch discours welke momenteel gehanteerd wordt en als reactie een algemene 'horreur' bij de weldenkende burger teweeeg heeft gebracht, heeft navenant geen toekomst, noch doel. We dienen het Trojaanse paard immers enkel te vrezan als er Achaeërs in verborgen zitten. In oppositie hierop, poneren we dat het reële gevaar, wat we dienen te vrezan, de illusie van de algemene openheid van de samenleving is. De verblindende illusie van de samenleving, welke nog overal in ketens gebonden ligt. De culturele terugslag van een maatschappij, waar de vermarkting van elke vorm van uitdrukking tot hoogste goed verheven wordt. Wanneer we de culturele ontwikkeling als meter nemen van de vitaliteit en het belang van een era, spreekt dit niet de lof van het heden,

waar de inhoud al te zeer plaats heeft geruimd voor vorm en representatie.

Laten we vooral niet met ogen open in een eenzijdig discours lopen. Representatie is altijd een multifunctioneel begrip, één die zich niet tot een particulier aspect van de samenleving beperkt, maar altijd en overal als een mogelijkheid tot een begane fout inhoudt. We spreken ons uit voor de mogelijkheid tot een Umwertung aller Werten. De mogelijkheid van de fout als een vluchtweg uit de morose stagnatie van de status-quo.

Daarom schrijven we dit met onze boots on,

Piet Van de Velde & Nathaniel Bovin

^[1] De originele positie, zoals Rawls bij zijn poging om het sociaal contract te hervalideren doet.
^[2] We zien de anti-Marxisten al opspringen - echter, in de woorden van F. Braudel: "Le dédain à l'égard de Karl Marx ... quel enfantillage."

HEET FOUT

Het modellen, waren misschien niet de meest pragmatische keuze om het wereldbeeld en de wetenschappelijke problemen, alsook het dagelijkse leven, te verklaren. Dit was niet enkel een struikelblok voor de kerk, maar de gemeenschap, of polis, maar toch is de dissonante of foute mening essentieel geweest in de verdere evolutie van het wetenschappelijk denken. Ook de impact dat deze evolutie had op maatschappelijk leven blijft van kritisch belang.

Het menselijke ego is bekend geworden als de voornaamste auteur van het conventionele plot van de moderne geschiedenis. Enkel wordt zijn kneedbaarheid te vaak vergeten. Een misplaatste trots, een traditie, een zin voor meer. De belofte van een exact Utopia, in welke zin van een politiek spectrum dan ook mogelijk, werkt hypnotiserend. Het wil een veilige plaats ontwikkelen, waarin het geen rekening hoeft te houden met anderen. Handig daarop inspelend wordt elke vreemde invloed gestigmatiseerd. Alsof ineens de these geen antithese meer nodig zou hebben. Het menselijke ego heeft een eindtijd nodig, een afgebakend doel. Fukuyama predikt het hoogtij van de kapitalistische democratie, Marx verkondigde de heiligverklaring van de arbeidersklasse. Moesten deze waarschuwing niet ernstig zijn genomen zou er anders onheil ontstaan van ongekende grootte en zelfs na die perielen zouden hun voorspellingen zelfs uitkomen, waardoor het de karakteristieke fouten te herstellen. Het ergste wat een vrij denken individu zou kunnen overkomen is het staats overnemen van deze denkpatronen en gedragsvormen. Het zou ons enkel weer in dezelfde val lokken van een gelijkaardige massahysterie. Het zou een regelrechte afbreuk zijn aan de afstand van de mens ten aanzien van de religie, waarbij we zelf de tralies van ruïnen van de gevangenissen opbouwen.

Hierin zien we de intellectuele luidheid van een samenleving die zich op fantasievolle autoriteit roemt. Geopenbaard of afgeluid, een halsstarrige weigering om de eigen socialisatie onder ogen te zien. Hegel ligt onder het mes, maar het is het publiek dat onder algemene anesthesie toekijkt.

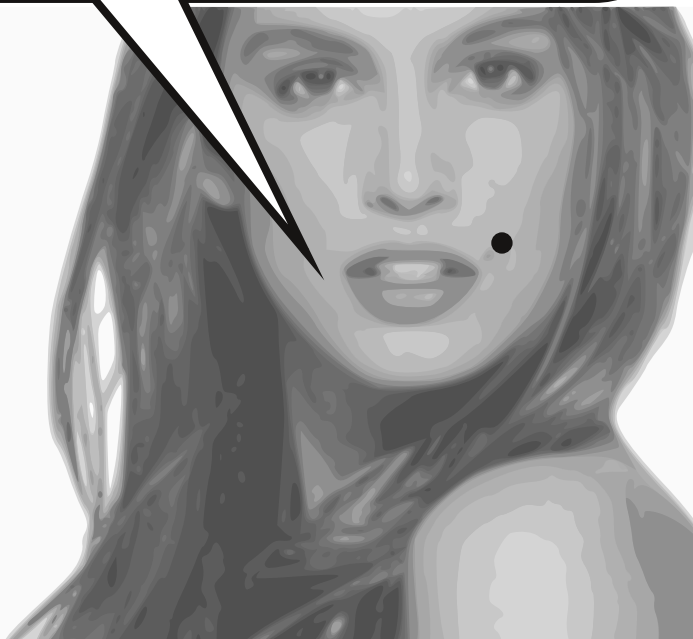
Het kan bevatten. Het dogmatisch gelijk van het allesomvattende. De twijfel, of de overpeinzing, kent geen enkele afwijking en geen enkele marge waarin het leven mogelijk is. Het doet het maatschappelijke om een zwarte mis te zijn waarin we enkel achterwaarts op onze stappen kunnen terugkomen. Geen enkele vorm van ommekeer is er toegelaten in het comateuze landschap van de "hogere" waarheid. Van welke windstreek de geopenbaarde waarheid arkomstig is, blijft het ontsnappen aan haar tentakels onmogelijk. Omdat de sofist hier zijn rust kan vinden. Hij hoeft de hermeneutiek toe te passen zonder te hoeven te luisteren, wat er gezegd wordt. De mens hoeft zich tegen niets meer te verzetten, maar laat passief door zich leven.

Het is ook hier waar pragmatisme te kort schiet. Galileo en Copernicus' heliocentrische

... terwijl de antithese met haar authentieke karakter de tâche de beauté van de onbegrijpbaarheid van schoonheid is

De geopenbaarde waarheid kent zijn tegenstander in de redenering, dat het geen fout ego en van het maatschappelijke spektakel. een geopenbaarde waarheid, van het menselijke reël kan maken. De grootste tegenstander van de onvatbare mogelijkheid, die het onmogelijke de marge, waar wij ons tegen weren. De fout is De fout is meer dan een invariabele variant van kunnen weren in elke praktische onderneming. praktische onmogelijkheid om de fout niet te tegen en de theorie van Heisenberg. De terugkeren, komen we de constante van Planck positivisme. Wanneer we verder in tijd 20ste eeuwse kunst met die van wetenschappelijk verenigt hij de toepassingvoorwaarden van de geen waardig epitaaf, maar met deze woorden De audio-dagboeken van Warhol zijn voortz accomplishments is getting the mistakes right". het zacht gekraak heen: "my biggest Andy Warhol's Diaries staan, hoor je door open van de honderden cassetten, waarop

Pianisten van de Titanic, Nieuwlichters van twitter,

ONZE BELOOFDE SAMENWERKING MET DE STANFORD CHAPPERAL

ECONOMIC CRISES

Class clown files for prankruptcy

Milwaukee, WI- Seventh grader Tyler "Elbows" McGregor filed for chapter 3 prankruptcy protection today, the result of a semester of increasingly lame jokes and desperate ploys for attention. "People just ain't laughin' like they used ta'," explained Elbows to his mother Thursday after the bus driver dropped him off. "I though Emily would really like it if I made a fart noise every time Miss Levin turned around, but she only rolled her eyes at me."

"Seventh grade is a difficult time for most class-clowns as it is when many of their classmates begin to mature beyond the humor level usually presented in the classroom," says Harvard Professor of Prankruptcy Law Miles Overstunt. "Either class-clowns learn to evolve their jokes or perish."

See **Whoopie** on page 9

U.S. Army files for tankruptcy

Baghdad- In a reversal of roles, the military sought government protection today from tank debtors that were becoming more and more aggressive. "We're just at the end of our fuse," explained General Dallas Houston. "We never meant to get so carried away, but at the end of the day, our balance sheets just wouldn't cancel. We have run out of options and, more importantly, tanks."

During this trying time, the army has begun retraining tank operators to incorporate them into other aspects of the military. "It sure is different from driving a tank," noted Lieutenant Austin Elpaso about his new job as jeep driver. "I can't just run over stuff like I used to, and bullets are more of a concern. People call me reckless."

See **Tanked**
on page 12

Local pimp files for skankruptcy

Miami, FL- Local ho-supplier Jamal "Bigg Chain" Williams filed for Skankruptcy today, citing stiff competition and "stupid bitches" as the primary reason for his record losses these last ten months. "Wat da fuck!" commented Bigg Chain in a two-way pager conducted interview.

With a larger focus being placed on women's issues by politicians, many would-be hookers are choosing different career paths, thus decreasing supply while demand remains about constant. Still, ho-ing out skanks is a tough business to pass the costs onto the consumer. "A man expects his ten dollar whores to cost him ten dollars. If one pimp wants to increase his prices, there are plenty of up and coming pimps that are willing to rent his bitches for less," explains Skankruptcy Attorney Russ Bloomers Sr. of the firm Bloomers, Bloomers, & Wongstein.

"It truly is a cut throat business, and we're very glad that people like Bigg Chain seek protection before cutting throats." Indeed, slicing a prostitute's throat is a frequent occurrence for Skankrupt pimps, dating all the way back to the 19th century pimp Jack "Da' Rippah" Chapman, who gained international fame for his gruesome, vengeful throat dicing.

Bloomers continued, "Any man of the business can tell you, pimping is not easy. It is, however, necessary."

See **Tricks** on page 5

MadLibs Inc. files for ____ruptcy

New York- MadLibs Inc. announced today that they would be closing their _____ year old company's doors forever. CEO Dodge Cramberlain said that he was _____ that the once popular _____ series would be publishing their last _____.

"It really is too bad, but children's _____ have changed. No longer are MadLibs what people enjoy doing while just lounging around with their _____."

MadLibs was founded in _____ by two _____-men. After failing for years at writing their own stories, the _____ decided to let people "write their own _____ stories." Little did they know, they had stumbled on a _____ that would _____ the way _____.

See _____ on page _____

KRAZY KAT; BEELD + TAAL. (MOVE OVER, CALVIN!)

Why is language?

Language is that we mis-unda-stend each udda.

Zip? ... Pow! De dansende Kat krijgt een baksteen tegen het achterhoofd. Geboren in de omkadering van de avonturen van E. Pluribus Dingbat, sloop in 1910 het concept van 'Krazy Kat' voor het eerst de wereld binnen.

Krazy Kat lijkt in een eerste oogopslag uit te blinken in zijn simplicitéit. Ignatz Mouse kanaliseert zijn frustraties in een moment suprême, wanneer hij een goedgemikte baksteen tegen de schedel van Krazy gooit. De Kat, vervuld van tragische Shakespeariaanse hartstochten voor Ignatz, interpreteert dit steevast als een teken van affectie. Offissa Bull Pupp, de arm der wet, probeert immer Ignatz' plannen te dwarsbomen. Hij koestert zelf onuitgesproken affecties voor de naïeve Kat, welke hij dan weer (pervers) uit door Ignatz in de cel te draaien.

De volgende 31 jaren dat zijn bezieler George Herriman (1880 – 1944) 'Krazy Kat' leverde voor verschillende publicaties van het King Features Syndicate, waren het quasi altijd variaties op dit thema. Toch blijkt, zeker als men wat aandachtiger kijkt, dat in de wereld van Krazy Kat, niets gedetermineerd, voldongen of vaststaand is. Het meest in het oog springende voorbeeld hiervan, zijn de eindeloos veranderende achtergronden waarop Krazy's liefdesverzoeken zich afspelen. Struiken veranderen in gepotte bomen, rotsen veranderen van vorm, transformeren in huizen die tot kerken verworpen. Dag en nacht wisselen elkaar inconsequent af. Een moment rust wordt de achtergrond niet gegund.

Niet toevallig, merkt Krazy Kat - die zich in een ongedefinieerd dialect uitdrukt - tegenover Ignatz Mouse op dat: "It's wot's behind me that I am ... it's the idea behind me, 'Ignatz' and that's wot I am." Er is echter niets zo ambigu in Coconino County (de woestijn waar het dagelijkse drama zich ontvouwt) als het

personage van Krazy Kat zelf. Ook Herriman (de auteur) kon niet bepalen tot welke sekse Krazy behoorde. Soms een hij, soms een zij ... eens wit en dan weer zwart.

Dat deze non-conventionaliteit het grote lezerspubliek niet erg kon bekoren, lijkt wel vanzelfsprekend. Krazy Kat had echter een schare toegewijde en vooral invloedrijke fans. De belangrijkste hiervan - zeker met betrekking tot het voortbestaan van de strip - was waarschijnlijk William Randolph Hearst, In Europa beter bekend als het model voor Charles Foster Kane, uit Orson Welles' Citizen Kane. Hiernaast waren er ook nog een aantal demigoden van het Kunst- & Literatuurpantheon die met semireligieuze ijver de strip lazen, zoals bv. Ernest Hemingway, Pablo Picasso, Willem de Kooning, T.S. Eliot, E.E. Cummings, Jack Kerouac & vele anderen. Het was vooral het werk van de kunstcriticus Gilbert Seldes dat hem in deze kringen populariseerde. In 1924 schreef deze een werk getiteld 'The Seven Lively Arts', waarin hij een lans brak voor de kritische appreciatie van 'low art', welke volgens hem evenveel kritisch aandacht verdiende als 'high art'. In dit boek wijde hij ook een hoofdstuk lange lofzang aan Krazy Kat.^[1]

Waar E.E. Cummings de strip nog verklaarde als een voorstelling van de strijd tussen de maatschappij (Offissa Bull Pupp) en het individu (Ignatz Mouse) over een ideaal (Krazy Kat), is men na de ontdekking van het geboortecertificaat van George Herriman overgegaan tot een meer autobiografische verklaring. Tegelijkertijd echter een interpretatie die veel maatschappijkritischer overkomt dan voorheen. Herriman bleek immers niet 'blank' te zijn, zoals op zijn overlijdensakte opgetekend stond. Herriman was de zoon van 'gekleurde' ouders. Een niet te miskennen professionele handicap in de V.S. Rond 1900. Herriman pretendeerde dan ook liever om een Griekse immigrant te zijn -voor immigranten stonden meer beroepen open dan voor kleurlingen-, en trachtte hij zijn kroeshaar te verbergen onder

een hoge hoed. Men kan zich indenken dat hij op deze manier weinig anders kon, dan zijn eigen identiteit als een constructie erkennen.

De absurditeit van sociale constructen als 'ras, klasse en sekse' bleken al even mystificerend voor zijn creatie als voor de auteur. De sekse en ras van Krazy Kat veranderen dan ook vaak als gevolg van de sociale positie die Krazy op dat moment inneemt.^[2] Door een bijna gekmakende naïviteit, tracht (de) Krazy Kat er ook in om zijn medespelers aan te pakken op de miskennis van hun eigen bestaan. De pretentie en miskennis die nodig is in het dagelijks bestaan, worden door hem/haar vaak vakkundig aan de kaak gesteld. Men kan dit eventueel opvatten als een manier van zelf-purificatie voor de auteur, die zich dagelijks gedwongen vond om zijn afkomst te verloochenen. Het was alleszins een bijtende kritiek op de maatschappij waarin hij vertoefde, een kritiek die tot op heden slechts weinig aan validiteit heeft moeten inboeten.

Het mag dan ook niet verbazen dat in 1999, Krazy Kat door het 'Comic Books Journal' verkozen werd tot de beste strip-publicatie van de 20ste eeuw. Na kritisch erkenning verkregen te hebben, is men nu ook begonnen met een passende heruitgave van Krazy Kat en ander werk van Harriman. Zij onder u, die liever hun geld aan de wat vluchtigere geneugten van het leven spenderen, kan ik naar de volgende site verwijzen: '<http://www.comicstriplibrary.org>'. Een online-archief welke meer dan 400 afleveringen van Krazy Kat aanbiedt. Jammer genoeg wel enkel in zwart-wit, wat misschien toch die extra uitgave rechtvaardigt.

Nathaniël Bovin

^[1] G. Seldes: 'The Seven Lively Arts', pp. 232 – 245.

^[2] Voor een diepere studie van dit fenomeen, zie: E. Crocker: 'To He, I Am For Evva True: Krazy Kat's indeterminate gender', in: 'Postmodern Culture', v. 4, n. 2, Jan. 1994.

De nazi en de kapster: een waargebeurd verhaal.

Wachten, wachten, wachten...en wachten, op het moment dat het verhoopte einde van dit wachten niets meer dan een gedachte uit een begraven verleden is. Waar wacht mijne ikheid op? Op de poging, te ondernemen door een kakelende vrouw uit dit broeierige kippenhok, om de verstrooide haren bovenop mijn verstrooide gedachten met een schaar af te bakenen en te kaderen binnen een leefbare context. Deze poging is natuurlijk gedoemd om te mislukken door de wens tot het aannemen van de meest surrealistische vormen – een wens die mijn vermaledijde haartooi sinds het begin der tijden koestert. Deze data verklaren met een hoge waarschijnlijkheidsgraad het vrij vreemde maar vermakelijke feit, dat ik in de schijnbaar eindeloze tijd die ik hier reeds heb doorgehokt, nog geen seconde heb gewijd aan de anders zo noodzakelijke vraag naar wat ik met mijn wirwar van hanenkammen aanvangen wil. Ik kwam, ik zag en ik weet het niet, wat echter niet verhindert dat mijne ikheid – als de nar die hij is – zich weldra gesitueerd zal zien binnen de context waarin die welbepaalde vraag door die welbepaalde vrouw wordt uitgekakeld. Ach ja, een welbepaald instinct...of gevoel...of door gewoonte gegenereerd automatisme, zal mij wel wederom wat klanken schenken om uit te kraaien – en om zokraaiende complementair te zijn met het gekakel van mijn vrouwelijke tegenpool, die me in de spiegel met een morbide glimlach, als van een vredig geslacht rund, staat aan te staren. Ondanks alle goede vooruitzichten echter, zullen mijn klanken, naar goede gewoonte, de verkeerde klanken blijken te zijn – die, naar even goede gewoonte, slechte gevolgen voor mijn haartooi zullen impliceren. Wederom: ach ja...aangezien het wezenskenmerk van dat tooisel sedert ikkenheugenis het universalium in rebus 'fout' is geweest, zullen de welbekende implicaties op zich niet veel nieuws impliceren – zij het misschien een alternatieve betekenis aan de gedachte van die goeie ouwe VVittgenstein, dat elke gevolgtrekking zich a priori voltrekt. Hoe en wat dit alles ook zij, het leven schijnt mysterieus te zijn en in zekere zin wekt ook een kapsalon die schijn bij mijne ikheid op – en indien dat voor hem al zo is, moet hij zich maar eens proberen voorstellen hoe dat voor een haartje moet zijn! Maar het noodlot nadert nu, de harige gedachten moeten wijken, alle concentratie en hanengekraai dient nu te worden gericht op dat kakelende beeld in de spiegel – ten einde de communicatiestoornissen in de mate van het mogelijke te beperken. Als afsluitende leuze voor mijne ikheids diepzinnige bespiegelingen, wederom een gedachte van VVittgenstein, die ik lustig blijf verkrachten: "Niet hoe het kapsalon is, is het mystieke, maar dat het is.

LINO VAN MOLLE

De Duivel Blockbuster

Het is altijd ontroerend wanneer twee bevolkingsgroepen die mekaar doorgaans het licht in de ogen niet gunnen samen komen, diep in mekaars ogen kijken en beseffen dat ze uiteindelijk toch niet zo verschillend zijn. Het gebeurt doorgaans tussen Vlamingen en Franstaligen op die blauwe maandagen dat de Belgische nationale voetbalploeg een wedstrijd wint (of slechts nipt verliest), tussen Republikeinen en zwarte Amerikanen wanneer er tegen homorechten en gestemd worden en het gebeurde onlangs waarschijnlijk ook tussen de Joden en de Iraniers toen bleek dat ze beiden ongeveer even lange tenen hebben. Een straffe prestatie van de Iraniers, zoals zij die nog weten hoe de Israëliërs eind vorig jaar reageerden op kritiek tijdens hun invasie van Gaza -of hoe Joods Actueel eender wanneer reageert op eender wat- zullen kunnen beamen.

Iran, dat in het Midden-Oosten voor supervillain speelt nu de Iraakse buren van het toneel verdwenen zijn, moest in zijn queeste om de Joodse nemesis niet enkel in kerncapaciteit, maar ook in prikkelbaarheid te evenaren zelfs hun tot voor deze week uitstekende relaties met de VS op de helling zetten. Aan het woord is Javad Shamghadri, Ahmedinejads adviseur op cultureel gebied, gequoteerd door CNN: "How can we sit and have a sincere meeting with American people and the great they they humiliate and insult the Iranian nation and its revolution revolution of this nation? The Iranian nation and its revolution has repeatedly and undeservedly been attacked by Hollywood movies. The film "The Wrestler" is the latest among them. We know that even right now there are other films being made with the aim of insulting and accusing the great nation of Iran and its rich culture."

Oké, dat "300" niet in de smaak viel, zoals eerder in het artikel staat vermeld, valt nog enigszins te begrijpen. De Perzische troepen in die film worden namelijk aangevoerd door een in SM-outfit gehulde ultra-nicht - terwijl er uitgerekend in Iran net helemaal geen homoseksueelen bestaan! Anderzijds betwijfel ik wel of veel mensen daadwerkelijk zullen geloven dat de Iraanse voorvaderen half-geiten met zwaarden in plaats van handen/poten waren. Bovendien eindigt "300" op een moment dat de Perzen de oorlog nog kei hard

aan het winnen zijn. Maar het vreemdste is nog dat de Iraniers zich bekommeren om de portrettering van een volk uit hun pre-historie, sinds de Iraanse theocratie van mening is dat er van enige beschaving of cultuur die naam waardig in het huidige Iran pas sprake kon zijn na de aankomst van de Islam in de 7de eeuw.

De verontwaardiging omtrent "The Wrestler" is zo mogelijk nog irrationeler: het personage van "The Ayatollah" blijkt in die film gewoon een lokale autoverkoper te zijn die zich in een onnozel kostuumpje heist om vervolgens in de ring met een Iraanse vlag te staan zwaaien om zo een publiek van verstandelijk weinig begaafde Amerikanen op te hitsen. Het is alsof zwarten boos zouden worden op "American History X" omdat die film het bestaan van racisme in de VS toont. Hoe dan ook, moest Hollywood Iraanse vraag om excuses stel ik voor dat ze er meteen een wereldtour van maken, sinds werkelijk

stukje van de wereld door de Amerikaanse filmindustrie weleens in een fout daglicht is gesteld. Voor België kan ik zo meteen weliswaar niets bedenken ("In Bruges" was een Britse productie, helaas), maar misschien is dat eeuwige negeren van ons mooie landje nog wel de zwaarste belediging van allemaal. Ik geef Hollywood één maand om ook eens met ons te lachen, of anders schakelen we zonder genade onze landelijke versie van de fatwa in: lezersbrieven naar Het Laatste Nieuws.

Flor Van der Eycken

STORY BY ETIENNE CORNEEL

The tale that follows is a retelling of the events that occurred one strange winter night. I must stress that this is not a fictional story but the true account of what happened to me on that weird winter night. The time was eight thirty on the 24th of January. I found myself at home with nothing planned nor having any plans to plan anything. Alone I sat at the kitchen table and after eating my dinner I decided to go out and take a walk. It wasn't very late but it was already dark, as it always is during this gruesome time of year. I had decided I was going to walk through a nearby park. Not many people knew about it so I was sure I could enjoy the cold night's air in peace. I started walking and it wasn't long before I reached the park. The sounds of the city had died down some time ago and now there was no sound to be heard except the soothing sounds of nature. The trees marked out high against the night sky, the branches moving softly in the cold winter's wind. Half way through the park I sat down on a bench that crossed my path and lit a cigarette. Listening to the complete stillness of the night I came to rest. I closed my eyes and let my thoughts wander. I was awakened from this trance like state by a sound I had not expected to hear on this winter night. In the distance I could faintly distinguish the sound of music...it almost sounded as somebody playing a flute. I shrugged and dismissed it as my imagination playing tricks on me. "it must be the wind" I thought. Feeling a little unnerved I got up and continued my walk. Some minutes later I stopped to listen, and yes, just as I thought, I could hear the faint tones of music being carried to me on the wind. This time they were clearer. I picked up my pace and shoved my hands deep in my pockets. With every step I took the path I was following seemed to get wilder. Trees loomed up out of nowhere and I had to evade branches that swung at me as if they were trying to do me harm. I almost fell into a pond that I had never seen before...it had formed right in the middle of the path..."it had been raining a lot the past few days", I thought. As I stumbled around this mysterious pond it was hard to keep sight of the trail and after some minutes of peering at the dark ground I realised that I could not rediscover it. I tried to make my way back but the trail seemed to have vanished completely. As I stood there thinking of what I was going to do the stillness of the park was broken by that same sound that I had heard earlier...it had grown louder and this time I could even hear somebody singing. "HELLO?!" I shouted..."Is somebody out there?!". As my words echoed through the park I listened intently for a reply but there was nothing...the singing had suddenly stopped and the only thing I could hear was the wind blowing through the leafless trees. Fear was starting to take hold of me. I looked around but I could not see which way was the way back...the moon was obscured by clouds and I was surrounded by a sea of endless black. I was pondering what to do when an icy wind rose up out of nowhere, it carried with it the sounds of a song...and this time I could make out the words:

*"piper play a song for me
let me rest easily
piper won't you please
so I can be at ease
traveller lend your ears
listen to the piper's song
and sleep the whole night long
when you wake, you will find
that all worries have left your mind"*

I was trying to make sense of these strange words that came drifting to me from out of nowhere when I found myself overcome with sleep. "I'll just close my eyes for a while" I thought...

When I opened my eyes I found myself sitting on the bench in the middle of the park...cigarette in my hand...it was still night. Had I fallen asleep? Had I dreamed that whole ordeal? I looked around but nothing had changed and there was no sign of any time having passed. I got up and decided to go back home, still a little shook up from the events that had just passed. In my mind or not. As I made my way back home I could have sworn I heard yet again that same sound of music following me...I picked up my pace and did not look back.

OFFS

FILM FESTIVAL

Voor liefhebbers van onalledaagse en ongewone cinema is 2009 al geslaagd. Ze hebben er 2 weken Off Screen Film Fest op zitten. Na een succesvolle aftrap in 2008 stelde vzw Marcel in samenwerking met Cinema Nova, de CINEMATEK en Bozar, ook dit jaar een boeiend en verassend programma samen. Dit jaar werden een aantal exclusieve "first off-screening" afgewisseld met een aantal erg vermakelijke postapocalyptische cult klassiekers. Ook Australische exploitation en ultra geweldadige Italiaanse "Offbeat" genre cinema kwam aan bod. Stilletjes achteruitzakken was dit jaar geen optie. Zo presenteerde Off Screen Film Fest de Belgische première van Kinoautomat ('s werelds eerste interactieve film) en werd er ook een hommage gebracht aan William Castle...

REVIEW : KINEAUTOMAT

"BOEEEEEEEEEE...", roept iemand van op de achterste rij van de zaal. Het publiek – een bonte verzameling cinefielen - heeft zojuist gestemd over hoe het verder moet met het plot van Kinoautomat: One Man and his House, 's werelds allereerste interactieve film. Deze keer kon het publiek – door het indrukken van de rode of de groene knop – beslissen of Mr. Novák (de protagonist) de portier van zijn flat al dan niet met een fles wijn knock-out moest slaan... Het publiek verkiest de meest pacifistische oplossing, er worden dus geen flessen gebroken, schedelpannen blijven intact en de portier blijft stevig overeind staan. Blijkbaar kan de boe-roeper hier niet mee leven. Hij had het waarschijnlijk allemaal anders gezien...tja... zo zie je maar, stemrecht heeft weinig betekenis als je niet in het kamp van de democratische meerderheid staat. Meteen begrijp je waarom dit pareltje van de Tsjechische new-wave cinema meer dan 30 jaar lang opgeborgen lag in een kluis. Na de wereldtentoonstelling van '67 in Montreal – waar de film in het Tsjecho-Slowaakse paviljoen vertoond werd – besloot de Communistische Partij dat het gedaan moest zijn met de avonturen van Mr. Novák.

De film werd als politiek subversief beschouwd en uit circulatie genomen. Vraag blijft of de Communistische Partij het niet bij het rechte eind had. Tot op de dag van vandaag moet Kinoautomat immers niet aan subversiviteit inboeten echter dit zou niemand mogen verhinderen om de film niet te vertonen, wel integendeel! Bovendien blijft Kinoautomat, zelfs zonder al dat stemgedoe, een steengoed gefilmde zwarte komedie! Bij deze wil ik de jongens achter Off Screen Film Fest oprecht bedanken want het ziet er naar uit dat Kinoautomat de beste film is die ik in 2009 nog zal zien (en het is verdomme nog niet eens april!)

Michael Van de Velde,

De Moeial Geeft Weg 4 Duo Tickets Off Screen Film Fest : Laurent Torck ("ozploitation" double bill Stunt Rock + The Man From Hong Kong), Dimitri Nauwelaerts (Not Quite Hollywood), Jairo Alvarez Garcia (Letters From A Dead Man), Isaac De Taeye (Baby Yaga)

Wordt op facebook fan van De Moeial, doe mee met onze wedstrijden en misschien val jij de volgende keer in de prijzen...

MAILBOKS

Studenten zijn misschien varkens, maar geen melkkoeien!
Meer ResPACT voor onze portefeuille.

Eind april vindt er in Leuven een Bologna-top plaats. Op deze top wordt het Europese hoger onderwijsbeleid uitgestippeld. Naar aanleiding hiervan ontstond het nationale platform ResPACT, dat door meer dan dertig organisaties gesteund wordt. Wij streven naar een verlaging van de studiekosten. Om ruchtbaarheid aan onze eisen te geven verzamelen we een petitie (teken online op www.respect.be) en organiseren we een nationale betoging op 28 april in Brussel.

1 jaar studeren = 10.000 euro

Waarom streven naar een goedkoper of kosteloos onderwijs? Hoe goedkoper het is om verder te studeren, hoe meer gelijke kansen er zijn wat betreft verder studeren en in een later stadium tewerkstelling voor iedereen in onze maatschappij. Financiële drempels maken een ware democratisering van het hoger onderwijs onmogelijk. Deze filosofie indachtig, ratificeerde België in 1983 het pact van New York, een VN verdrag over economische, sociale en culturele rechten van de mens. Dit pact bevatte ook een bepaling om te streven naar kosteloos onderwijs. Jammer genoeg is dit aspect van het pact van New York tot op heden dode letter gebleven, want een jaar studeren kost 25 jaar na ratificatie gemiddeld 10.000 euro! Lijkt 10.000 euro u veel meer dan u zou denken? Studeren kost meer dan enkel inschrijvingsgeld: ook studiemateriaal, stages, huisvesting, mobiliteit, etc... wegen direct en indirect door op de totale studiekosten die verbonden zijn aan verder studeren.

Directe studiekosten

Inschrijvingsgelden in Vlaanderen bedragen momenteel 540 euro voor gewone studenten, 317,3 euro voor bijna beursstudenten en 80 à 100 euro voor beursstudenten. Deze zijn de laatste tien jaar met 40 procent toegenomen voor universiteitsstudenten en 50 procent voor hogeschoolstudenten. Voor sommige opleidingen is dit zelfs een veelvoud geworden: het inschrijvingsgeld voor de lerarenopleiding is 4 maal duurder geworden, indien je niet snel genoeg afstudeert en je leerkrediet onvoldoende is, betaal je het dubbele van de prijs en het inschrijvingsgeld voor sommige aanvullende opleidingen (manama's en banaba's) volgt ook een stevige opwaartse trend. Op korte termijn eisen we een bevroering van de huidige inschrijvingsgelden en op de lange termijn een geleidelijke invoering van de kosteloos in het hoger onderwijs, conform het pact van New York.

Ook studiemateriaal zorgt voor een meerkost. De gemiddelde student geeft hier 400 euro per academiejaar aan uit, maar voor sommige opleidingen loopt deze kost nog een pak hoger op, zoals bijvoorbeeld tandheelkunde of kunstopleidingen. Een andere directe studiekost die hoog kan oplopen zijn stages. Hiervoor worden vaak de onkosten niet terugbetaald. Een volledige vergoeding van de kosten die met een stage gepaard gaan zou een billijke oplossing vormen. Het is de bedoeling dat de stageplaats deze betaald, aangezien een stagair mits een degelijke omkadering een duidelijke meerwaarde vormt voor de organisatie waar hij/zij stage loopt.

Indirecte studiekosten: Bye, bye MIVB-abonnement!

Hogescholen en universiteiten kom je niet in elk dorp tegen, dus gaan vele studenten op kot. Voor een kot moeten we lustig in onze geldbuidel graaien, ze vormt 55 procent van de totale studiekost. De laatste tien jaar zijn de huurprijzen voor een kot ook nog eens met 50 procent toegenomen. In Brussel ligt dit bedrag nog hoger. De overheid moet meer middelen uitrekken voor de bouw en het beheer van kwaliteitsvolle en betaalbare studentenhuusvesting. Wij zijn ook vragende partij voor het maken van wetgeving voor de verhuur van studentenkamers. De contracten moeten soepeler worden (10 maanden in de plaats van 12) de waarborg lager en er moet een bijkomende bescherming komen tegen ongefundeerde prijsstijgingen. Kotstudenten dienen ten slotte ook in de gemeentefinanciering opgenomen te worden zodat kottaksen, die stevast aan de student doorgerekend worden, kunnen opgeheven worden.

Mobiliteit vormt ook een niet onbelangrijk deel van de studiekost. Niet alleen voor het woon-studeer verkeer, maar ook in de stad zelf. Nu hebben wij, VUB-studenten, lange tijd kunnen genieten van een fikse korting die we kregen op het MIVB-abonnement. Brusselse studenten die aan een school in het franstalige onderwijsnet zitten, moeten het volledige bedrag van 160 à 200 euro betalen voor hun abonnement. Wij zullen weldra in het zelfde straatje belanden, aangezien het MIVB-abonnement vanaf volgend jaar niet meer terugbetaald zal worden. Alarm! Uw jaarlijkse studiekost is net met meer dan 100 euro toegenomen. In het algemeen stellen wij een pas voor voor alle studenten (ook ouder dan 25 jaar) die geldt voor zowel de Lijn, TEC, NMBS en de MIVB. Maar ook een goed fietspadennetwerk rond de universiteiten en hogescholen heeft positieve effecten.

Ten slotte zijn er nog de studiebeurzen. De inkomensgrens om in aanmerking te komen voor een maximumbeurs ligt onder de armoedegrens. Bovendien dekt deze beurs niet eens alle directe studiekosten. In '98 dekte de volledige studiebeurs tussen de 76 en de 98 procent van de studiekosten. De inkomensgrenzen moeten opgetrokken worden en de maximumbeurs moet op zijn minst de directe studiekosten volledig dekken. Bovendien moet de administratieve rompslomp die gepaard gaat met de beursaanvraag gestroomlijnd worden.

Gratis hoger onderwijs? Ja, het kan!

De voorstellen die we doen zijn niet utopisch; in de Scandinavische landen, Slovenië, Oostenrijk en een aantal Duitse deelstaten betaal je immers GEEN inschrijvingsgeld in het hoger onderwijs. Het nationale platform ResPACT voert een energetische campagne met twee doelen: 100.000 handtekeningen verzamelen voor de petitie die je op www.respect.be kan tekenen en een duidelijk teken aan de politici die bevoegd zijn voor onderwijsmaterie door een massale opkomst op de betoging van 28 april in ons bovenste beste Brussel! Wie geïnteresseerd is of vragen heeft, kan mailen naar fvaersch@vub.ac.be, of naar het lokaal van Studiekring Vrij Onderzoek (VO) komen op maandag 23 maart vanaf 19 uur. Het VO-lokaal bevindt zich vlak tegenover het KulturKaffee op Triomflaan 62.

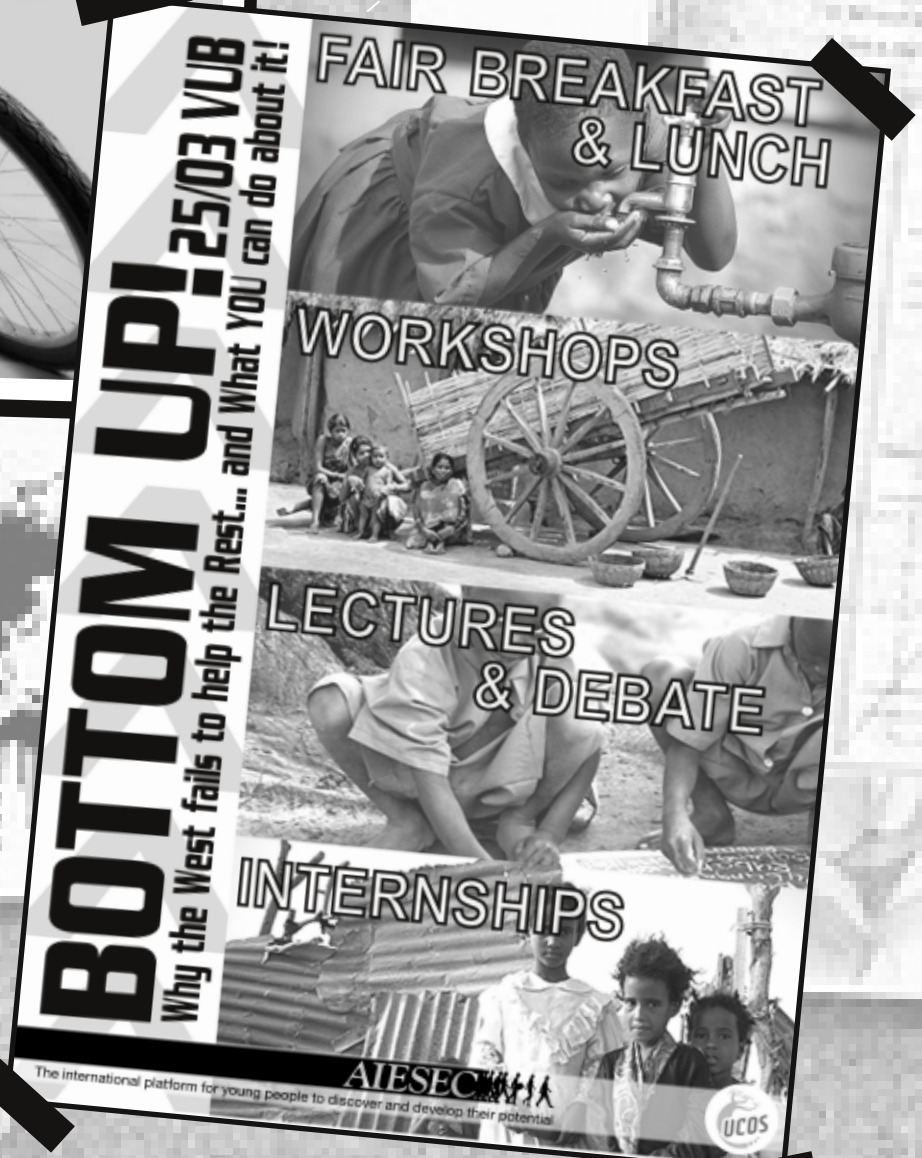
Frank Vanaerschot,
oud-voorzitter VO

Doe eens iets grappigs voor het milieu

J e bent student en je wilt iets doen voor het milieu, maar wat? Wel, doe eens iets grappigs voor het milieu! Onder die titel organiseert Ecocampus, een milieuzorgproject van de Vlaamse overheid, een filmpjeswedstrijd voor studenten. In het dagelijks leven zijn er 1001 kleine dingen die je kan doen om het milieu te sparen: je computer energiezuinig instellen, kringlooppapier gebruiken, carpoolen.... Op de website van Ecocampus (<http://ecocampus.lne.be>) vind je een hele lijst van dergelijke milieutips. Heel nuttig en interessant die tips, maar misschien wel een beetje saai. Om dat te veranderen hebben we jouw hulp nodig. Wat is de bedoeling? Maak een kort, grappig filmpje over een milieutip en stuur het door naar ons. Al de filmpjes komen op de website van Ecocampus. De grappigste, mafste, origineelste, kortom de beste filmpjes worden beloond met ecologisch verantwoorde prijzen: hippe cruiserfietsen, radio's op zonne-energie en opwindbare zaklampen. Deelnemen kan in ploegen van maximum vier studenten, de filmpjes kunnen worden ingezonden tem. 10 mei 2009.

Op <http://ecocampus.lne.be> vind je alle nodige informatie en kan je alvast een aantal voorbeeldfilmpjes bekijken.

COLOFON

Maandelijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur.

ADRES: Triomflaan 62, 1050 - Brussel

MAIL: moeial@vub.ac.be

WEB: [facebook](https://www.facebook.com/scribd.com), [scribd.com](https://www.scribd.com)

HOOFDREDACTEUR:

Piet Van de Velde

ADJUNCT-REDACTEUR:

Nathaniël Bovin

LAY-OUT: Michael Van de Velde

REDACTIELEDEN: Jeroen Derkinderen, Ben Van Overmeire, Rob Werkers, Silke De Nies, Michael Van de Velde, Pieter Boeykens, Kristof Gombeer, Piet Van de Velde, Nathaniël Bovin, Annelien Rijmen, Kenneth Pontzeele

REDACTIEMEDEWERKERS: Bram, Hugo, Bart, Pieter-Jan, Thomas, Quinten

ABONNEMENTEN

--> Jaarabonnement: 30 euro

--> Steunabonnement (jaar): 75 euro

--> Rekening: 001-3413182-22

--> Vermelding: "DE MOEIAL"

--> Stuur uw adresgegevens

naar: moeial@vub.ac.be

OPLAGE: 1.200 exemplaren

FORMAAT: P-magazine + 2cm

DRUKKER: Grafikon

Gedrukt op gerecycleerd papier

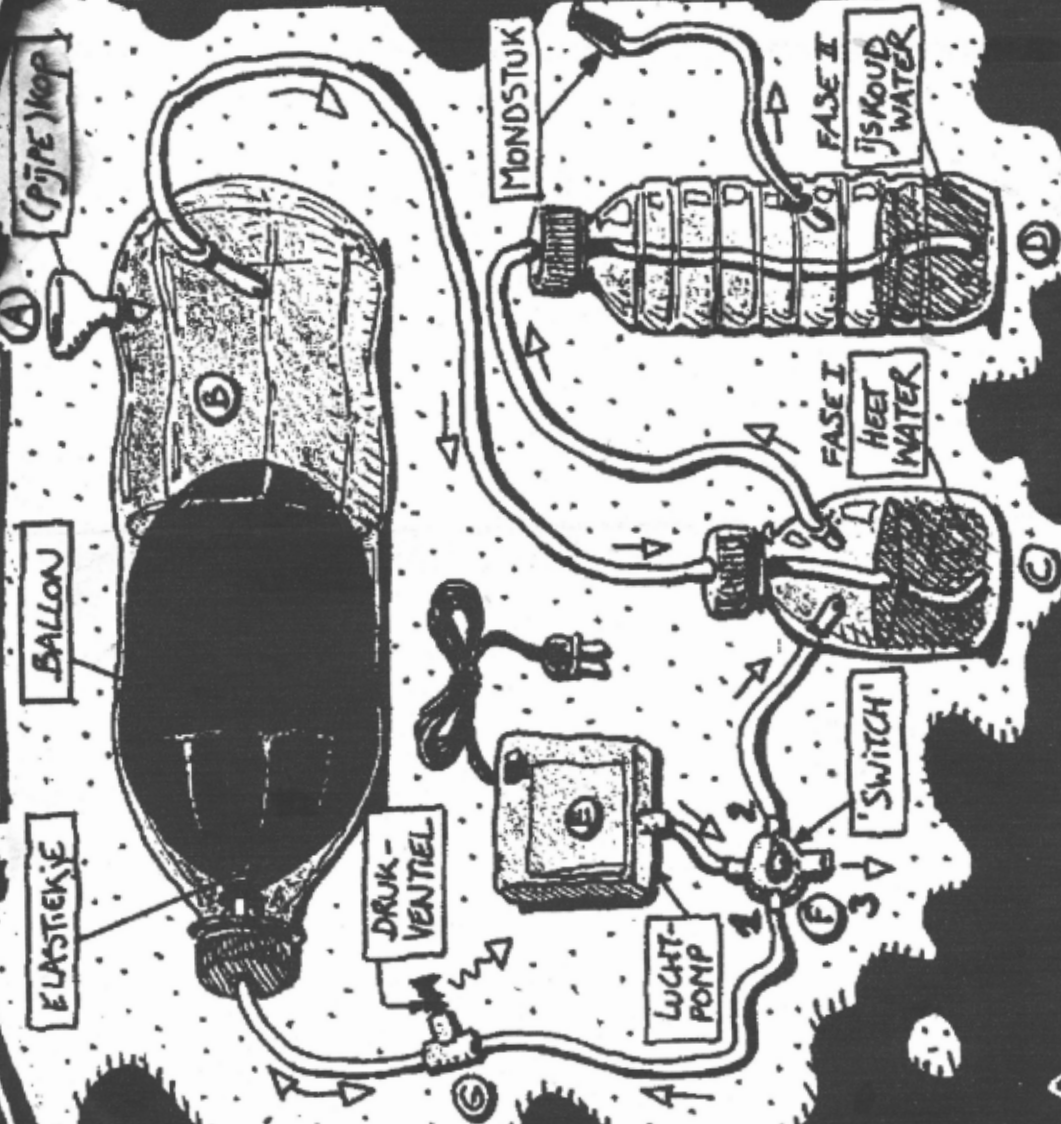
MOEGEROLD?
BOUW

IMPONEER
JE VRIENDEN!

DE DEATH STAR

- A DE KOP - KAN JE ZELF MAKEN UIT KLEI
 - B DE 'GRAVITY CHAMBER' (BIJV. EEN 2L-COLAFLES) LINKS ZIT EEN PLASTIC DARMPJE, NAAR ROND EEN BALLON (LUCHT-DICHTE VERBINDING DOOR EEN ELASTIEKJE)
 - C KLEIN FLESJE - MET HEET WATER - ZUVERT DE ROOK
 - D HALVE-LITER FLESJE - HET JSWATER MAAKT DE ROOK SMOOTHER, TWAN SMOOTH!
- OPTIONEEL:**
- E AQUARIUMPOMPJE - OM BALLON OP TE BLAZEN (1) EN OM JEZELF EEN 'BONG-HIT' TE GEVEN (2)
 - F 'SWITCH' - OM LUCHT IN EEN VAN 3 RICHTINGEN TE KUNNEN STUREN (TE KOOP IN AQUARIUMWINKEL)
 - G 'VENTIEL' - HIERHEE KAN JE DE BALLON GECONTROLEERD LATEN LEEGLOPEN
 - H (F) EN (G) KAN JE WEGLATEN MAAR DAN WERK JE BEST IN TEAMVERBAND.

LET ER OP DAT ALLES PERFECT LUCHTDICHT IS! GEBRUIK SILICONE OF IETS DERGELIJKS.

- VUL DE KOP ZODANIG DAT ALLES IN EEN 'TEUG' WORDT OFGEBRUIKT. DRUK DE VULLING NIET TE VAST AAN.
- HET IS BETER OM VOOR DE 'LUCHT-KANALEN' DARMPJES TE GEBRUIKEN MET EEN KLEINERE DIAMETER, DAN DIE VAN DE 'ROOK-KANALEN'!

- MAY THE FORCE BE WITH YOU !!! -

- GEBRUIKS AANWIJZING:**
- * VUL DE KOP (FIJNE KNIMMELS)
 - * ZET DE SWITCH IN (1) EN BLAAS DE BALLON OP (TEST EERST EEN PAAR KEER)
 - * ZET DE 'SWITCH' IN (3)
 - * HOU EEN VLAM BIJ DE KOP (2) EN LAAT VIA (C) DE BALLON ZACHTJES LEEGLOPEN. LET ER OP DAT JE NIET TE VEEL LUCHT LAAT ONTSNAPPEN: DE BALLON MOET ALTIJD DE RANDEN VAN DE FLES BLIJVEN RAKEN.
 - * DE ROOK ZOU MAYONNAISE-DIK MOETEN ZIJN.
 - * START SUCKING TOT ALLE ROOK UIT (B) IS VERDROGEN. JE KAN EVENTUEEL DE BALLON ONDERTUSSEN ZEER LANGZAAM TERUG OPBLAZEN (HOU DAN WEL DE KOP AFGEDEKT MET EEN PLAATJE ZODAT LANGZAAM EEN ROOK KAN ONTSNAPPEN)
 - * ALS ALLE ROOK UIT (B) IS VERDROGEN, ZET DAN DE SWITCH OP (2) OM JEZELF EEN 'HIT' TE GEVEN.
 - * BLIJF ZUIGEN! EEN BALLON-LADING ZOU GOED MEKEN ZIJN VOOR VERSMILLENDE HITS.
 - * HERHAAL VOORGAANDE STAPPEN TOT DE INSTALLATIE TE GRAPPIS WORDT OM NOS VORDER TE ROKEN!